

Udtrykket »Forbrydelse« ligger nogen Begrænsning, saaledes som efter Udkastet; men man gaar ud fra, at der kun vil blive Spørgsmaal om dens Anvendelse i Tilfælde af, at Tilskyndelsen angaar grovere Forbrydelser.

Til § 140. (U. § 132 og U. L. om Forseelser § 19, jfr. Mot. Sp. 241—42 og 401).

Stk. 1 giver strafferetlig *Beskyttelse* for den Borgerne ved Grundlovens § 86 hjemlede *Forsamlingsret* og opretholder ved sin almindelig holdte Formulering den specielle Regel i Straffelovens § 157 om Straf for den, som ved Vold eller Trusel om Vold forhindrer Afholdelsen af Gudstjeneste eller anden offentlig kirkelig Handling.

Bestemmelsen i Stk. 2 træder i Stedet for Straffelovens § 157, Stk. 2.

Til § 141 (U. § 133, jfr. Mot. Sp. 242—43).

Der findes i den nugældende Straffelov intet tilsvarende til de i Stk. 1 og 2 givne Bestemmelser om *Straf for Beruselse* under visse nærmere angivne Omstændigheder. Bestemmelserne tager særlig Sigte paa saadanne Tilfælde, i hvilke Beruselse erfaringsmæssigt medfører en særlig Fare for Tilføjelse af Skade, og hvor der tillige ofte foreligger en Krænkelser af et særligt Pligtforhold, idet der er Tale om Personer, der har Ansvar for andres Person eller Gods, f. Eks. som Skibsfører, Kusk, Chauffør o. s. v. Man er med Kommissionen enig i, at der her er Trang til præventive Forholdsregler, saaledes at Strafansvar indenfor visse Grænser paadrages, selv om ingen Skade er sket.

I gældende dansk Ret har Betragtninger som de anførte faaet Udtryk indenfor et specielt Omraade, nemlig i Loven om Motorkøretøjer m. m., jfr. nu Bkg. Nr. 320 af 6. Maj 1921, se navnlig § 32, hvorefter der er fastsat Straf for den, der i beruset Tilstand har ført Motorkøretøj, selv om han ikke har gjort sig skyldig i anden Overtrædelse af Loven.

§ 141, Stk. 3 træder i Stedet for Reglen i Straffelovstillæg 1. April 1911 § 6, 2. Stk.

Stk. 4 svarer til § 27 in fine i Udkastet til Forseelsesloven, en Paragraf der iøvrigt ikke er optaget i Lovforslaget.

Til § 142. (U. § 134, jfr. Mot. Sp. 243—44).

Bestemmelsen svarer til Straffelovens § 158, idet man dog i Klasse med *Krænkelser af Gravfreden* som en ny Bestemmelse i dansk Ret har stillet, at nogen gør sig

skyldig i usømmelig Behandling af Lig, jfr. med Hensyn til den nærmere Forstaaelse heraf Mot. Sp. 243.

Som § 134 A, jfr. Mot. Sp. 244—45 har et Mindretal (2 Medlemmer) indenfor Kommissionen foreslaaet optaget en Bestemmelse om Straf for *Blastemi* svarende til Straffelovens § 156 af følgende Indhold:

»Den, som offentlig driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet lovligt bestaaende Religionssamfunds Trosælrdomme eller Gudsdyrkelse, straffes med Bøde eller Hæftec.

Kommissionens Flertal (4 Medlemmer) mener, at en saadan Bestemmelse ikke bør optages. Til Grund for denne Opfattelse ligger den Betragtning, at det ikke er naturligt at beskytte de her i Landet lovligt bestaaende Religionssamfunds Trosælrdomme eller Gudsdyrkelse mod Spot eller Forhaanelse ved Straffebestemmelser. Hvor paa dette Omraade Grænserne for Ytringsfriheden overtrædes paa usømmelig Maade, er den Fordømmelse, der finder Udtryk i den offentlige Menings Dom, en langt mere effektiv og langt naturligere Reaktion end Anvendelse af Straf. Hos de Personer, for hvem den religiøse Følelse har Værdi, vil der formentlig i Almindelighed ikke være noget Ønske om Anvendelse af Straf overfor blasfemiske Udtalelser eller Handlinger, og for de Personer, for hvem den religiøse Følelse, der tilsigtes beskyttet, er fremmed, vil Anvendelse af Straf i Almindelighed føles som en Urimelighed, der ægger til Modsigelse (jfr. Mot. Sp. 244).

Kirkeministeriet, hvis Erklæring herover er indhentet, og Justitsministeriet er ligesom Kommissionens Flertal af den Mening, at den omhandlede Bestemmelse ikke bør optages, og kan tiltræde Flertallets Motivering af Paragraffens Udeladelse.

Til § 143. (U. § 135, jfr. Mot. Sp. 245—47).

Paragraffen hviler paa det Princip, at det er en *Borgerpligt saavidt muligt at bidrage til Forebyggelsen af visse meget grove Forbrydelser*, om fornødent ved Anmeldelse til Politiet. Ved Bestemmelsen er den tilsvarende Regel i Straffelovens § 109 udvidet saaledes, at den finder Anvendelse ikke blot, hvor der er Tale om de groveste Statsforbrydelser og Forbrydelser, der medfører Fare for Menneskers Liv, men ogsaa hvor Forbrydelsen medfører Fare for andres Velværd eller for betydelige Samfundsværdier, hvorved ikke i første Række er tænkt paa økonomiske Værdier, men navnlig paa ideelle Værdier, naar der knytter sig en Samfunds-